

Сменити Душка Вујошевића, хитно!

Пише: Слободан Рељић
петак, 12 фебруар 2010 13:16

(Фонд Слободан Јовановић, 11.2.2010)

Не, ово не сме проћи! Ако Србија дозволи да јој један кошаркашки тренер ово ради, онда јој дефинитивно нема спаса. Време је да се отворено и јасно каже: Доста је било! И, пошто је ово правна држава, нека људи из „Партизана” учине оно што од њих очекује једна јасно проевропски оријентисана земља, без алтернативе! Отерајте тог смутљивца, Вујошевића!

Знамо, наравно, да то неће ићи тек тако. Већ видимо како оне навијачке хорде дижу главу, пропињу се на предње прсте и постављају питање натопљено мржњом и њиховом рушилачком претњом: А зашто?! Зашто кад човек има резултат? Већ видимо како томе подлежу медији који нису способни да изађу из сенке заводљивих патриотских опсена. Зашто, узбуните се и ти паћеници који помно бележе сваку Вујошевићеву реч, као да је изабран за патријарха. Зашто, питаће и део опозиционо настројених грађана и поражених снага, које користе сваку прилику да подмукло кажу НЕ Европи, НАТО и свим великим вредностима западне цивилизације.

А зашто и не би дигли главу? Душко Вујошевић, овај тзв. кошаркашки геније, биће њима најбољи доказ да су европске вредности лаки „опијум за народ”. Јер, кад једна Барселона не зна за пораз нигде у Европи, а изгуби у Србији, јасно је какве ће закључке из тога извући српски националисти. Таман смо упокојили Милошевића, кад ето ти Вујошевића!

Шта нама значе ове Вујошевићеве победе?! Само невоље. Узмимо, рецимо, министра иностраних послова Шпаније Мигела Анхел Моратиноса. Добро, он је дипломата, неће ништа рећи, а можете мислити шта му је у глави и срцу. председава тамо у ЕУ, обећао је да ће да нам среди разне ствари, а ми – нож у леђа. Мислиће како смо лицемеран народ: овамо му дајемо орден, а кад треба да будемо фер према пријатељској Шпанији, ми ударимо као по највећим непријатељима. А од „лицемеран” до „геноцидан” мала је раздаљина.

Или, како ће нас гледати Грци? Наводно им је „Партизан” продао најбоље од своје

екипе. Људи су поштено платили, кад овај дође и победи их у Атени. Види се да је то подвала. То је та стара црта нашег менталитета: хоћемо и јаре и паре. Е, па тога у Европи нема. А ми показујемо да не само да се тога нисмо ослободили, него превару слаavimo као победу.

Наиван је онај ко не види да је ово тежак удар на највише вредности капитализма: тржиште и начело компетитивности. Као хоћемо у капитализам, али опет на свој начин. Тачно је, ова екипа „Партизана“, комплетно са масерима и клупом, на светском тржишту не вреди колико онај фини момак из Барселоне с брадицом - Наваро. Е, сад кад неко добровољно друштво које нађе себи неког Вујошевића удари на то, онда се морају имати на уму последице. Криза је, и у томе је то сада много осетљивије. Сад смо се ми Срби нашли да показујемо да тржиште није свемоћно. Наводно, нешто је и у пркосу и инату, па кад ти запнеш као суманут то може бити јаче од милијарди евра. Никад нећемо превазићи ту погану страну нашег менталитета. Шта се ми петљамо у то. Треба да почистимо испред својих врата и башта. Наши европски пријатељи би то знали да цене. Овако, кад једна „Барселона“ побеђује свуда по Европи ми доведемо хулигане на трибине (зар нисмо до јуче јасно говорили ко су ти момци и где им је место), отворено им поручимо да су ту да направе „пакао у Београду“ том пристојном свету, а њих те хорде збуњују, па не могу да покажу колико стварно знају; да би на крају и наш национални сервис, који се представља да је као за „европску Србију“, наместио камермана тако да се и озбиљне интернационалне судије збуне и прогласе победу „Партизана“. А то нам је била последња шанса да се извучемо из самоубилачке ситуације у коју смо, јурећи као звери, упали. Али, не.

Читава Србија је и у тој ситуацији могла да види како се понео Вујошевић. Уместо да, у складу с фер-плејом, помогне да се дође до истине, он је доказивао како је лопта „изашла из цилиндра“. А да не говоримо како он нефер понашањем директно угрожава посао свом колеги Чавију Пасквалу, тренеру „Барселоне“, кога његови послодавци сутра могу отпустити што је изгубио утакмицу у српској дивљини. Да ли је то солидаран однос према колеги? Да ли је једна победа вредна патње поштењог младог човека, чија је каријера так почела? Или можда сузе његове мајке? Тиме је Вујошевић све рекао о себи. А овамо се представља као неко ко позитивно утиче на развој младих личности које кроз спорт желе да се испуне.

Ниједна нормална и европски оријентисана средина не би дозволила да је овакви људи као Вујошевић вуку за нос. Сетите се, тај човек је тренирао „Будућност“ у Подгорици, али не задуго. Неће Црна Гора, која крупним корацима граби ка ЕУ и НАТО, такве гафове. И сви их цене. И поштују. А нас?

Најгора од свих подвала је кад се говори како тај човек има пуну кућу књига, па чак и играчима даје да читају. Ма, баш би било занимљиво видети шта им даје. Вероватно књиге којима се отворено подстиче наш ничим основан понос, који нас је сваки пут одвео на странпутицу или тако нешто. Сигурно им не даје ништа о неопходностима процеса денацификације, о суочавањима с злочинима или неке лепе књиге у којима се демократија не прља повременим занемарљивим скретањима. То би било образовање играча. Оплемењивање њихове невине душе. И онда они никад не би подлегли тој хајкачкој атмосфери у којој се, на препознатљив начин, дижу и спуштају руке и навија без осећаја да то може да омете противника да пружи најбоље од себе.

Знамо да ће сад неки смутљивци рећи, али и у Европи се тако навија. Они су били, видели, итд. Али, пустимо ми Европу. Ми морамо нешто урадити на себи, због себе. А кад достигнемо тај ниво, наш глас, па ако је и губитнички, уважаваће се. Сви ће рећи, они Срби су се коначно променили. Сад губе, али фер. А то је за земљу која жели да се прикључи породици цивилизованих народа најважније. Добици долазе после, кад се скинемо до гола, тј. након катарзе коју од нас сви очекују и на свим плановима.

Са Вујошевићем не треба пристајати ни на какав компромис. Најгоре би било ако би допустили да нас он заведе, да, рецимо, изгуби утакмицу која сад следи од „Марусија” у Атини, а ми онда дигнемо руке од свега. Не кажем да ће се баш тако десити, али тај човек је способан да нам и то учини. Да утиче на ове младе момке из „Партизана” да изгубе ту утакмицу, да би нам после задавао сто пута већу главобољу. Јер, какав је то опсенар најбоље показује и чињеница да он то све ради и са момцима који дођу из цивилизованог света – из САД, Европе. Дођу ту у Београд да играју кошарку, а Вујошевић их инструментализује у тим својим опасним играма, а да они тога нису ни свесни. Знамо и ми да сви воле да побеђују у спорту. Али, добар тренер се не спушта на тај најнижи ниво. Лако је тако бити популаран, подилазећи и играчима и навијачима. Врхунски стратег гледа мало даље. Мора имати интерес земље на уму. Јер, признаћете, то стварно није фер да се од осредње екипе прави темпирана бомба за праве шампионе и поштене професионалце. Потпуно неевропски, па ако хоћете и антиевропски приступ.

Замислите кад би се наше „за европску Србију” власти понашале тако! Да сад запну и кажу: ми ћемо сами да се саберемо и одузмемо и да се бескомпромисно боримо за своју ствар. Да не верују људима из Европске да их наш успех интересује колико и нас саме, ако не и више. А Вујошевић то ради наочиглед свих. Има нечег дубоко болесног у самој идеји да се Србија понаша као да може да побеђује у Европи. Зна се докле је то нас довело.

Сменити Душка Вујошевића, хитно!

Пише: Слободан Рељић
петак, 12 фебруар 2010 13:16

Ми се искрено надамо да има здравих снага у том „Партизану”, које ће бити способне да свој тим изведу на „наш европски пут”. Ми знамо да победе нису за нас, и зато ћемо и даље наше проблеме решавати „искључиво дипломатским и политичким средствима”. Нама наша победа није императив. И никакав „пакао на трибинама” и подршка навијача. Па, нису ли наши највиши челници рекли да утакмице на нашим стадионима и дворанама треба да буду такве да долазе читаве породице: бака, дека, тата, мама, бата, сека и куца и маца. (Миша нико није спомињао.) И, ако хоћемо да Србија до 2014. године уђе у Европску унију, онда хитно морамо да обуставимо стављање клипова у точкове наших главних пријатеља. Јер, ко ће се највише обрадовати оваквом Вујошевићевом понашању? Јелко Кацин и сви наши непријатељи. Јасно.